

tage så lang tid, fra man, som det hed i marts 2006, var i gang med at lave et lovforslag, til vi i april måned 2007 kan behandle et lovforslag.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Til hr. Jørgen Arbo-Bæhr vil jeg sige, at jeg ikke kan andet end gentage den forklaring, jeg gav før. Statsministeren gav et tilsagn, og jeg har selv givet et tilsagn om at komme med et forslag på det her område. Vi har arbejdet med forslaget, vi besluttede så at afvente kulegravningen af kontanthjælpsloftet, og nu er forslaget her.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, be-
trakter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

B 122: Første behandling af beslutningsforslag nr. 6

Forslag til folketingsbeslutning om øget ret for deltidsansatte til fuldtidsansættelse i den offentlige sektor.

Af Ole Sohn (SF), m.fl.
(Fremsat 23/3 2007).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kl. 14.50

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Som beskæftigelsesminister er jeg enig i, at det er et paradoks, hvis deltidsansatte ikke kan finde fuldtidsbeskæftigelse på områder, hvor der mangler arbejdskraft. Men for at konstatere, at dette paradoks er til stede, må en række forhold overvejes og undersøges nærmere.

Hvad er det egentlige omfang af deltidsansatte, der rent faktisk vil og kan overgå til fuldtid? Det er vigtigt at have med i debatten, at næsten 85 pct. af de deltidsansatte oplyser, at de har valgt denne ansættelsesform frivilligt og ikke som følge af manglende mulighed for fuldtidsansættelse. Når vi så har indsnævret feltet til de 15 pct. af de deltidsansatte i alderen 15-66 år, der i undersøgelsen fra Danmarks Statistik selv har oplyst, at de ikke kan få andet, melder der sig endnu et spørgsmål: Kan disse deltidsansatte så virkelig ikke få en fuldtidsstilling og hvorfor?

En undersøgelse fra Socialforskningsinstituttet fra februar måned 2007 indikerer med al tydelighed, at fleksibiliteten og motivationen hos bl.a. deltidsansatte kunne være bedre. Forhold som transport til arbejde, skiftende arbejdstider, fagområde, uddannelse osv. har en stor betydning for omfanget og fleksibiliteten i jobsøgningen. Jeg synes ikke, det er så simpelt, som beslutningsforslaget lægger op til, at konkludere, at de lønmodtagere, der angiver at være ufrivilligt på deltid, reelt også er villige og har mulighed for at påtage sig et fuldtidsarbejde inden for et område, hvor der efterspørges mere arbejdskraft.

Jeg bliver også nødt til at gøre opmærksom på, at forslagsstillerne med forslaget bevæger sig ind på tre meget centrale områder i opbygningen af vores samfund.

For det første vil forslaget jo begrænse ledelsesretten. En egentlig ret for deltidsansatte til at overgå til fuldtidsansættelse kan være yderst problematisk set ud fra en arbejdsgiversynsvinkel. Normeringen af personalet, herunder beslutningen om, hvilke personalegrupper der skal varetage de forskellige arbejdsfunktioner, er en del af arbejdsgiverens ledelsesret og en nødvendig forudsætning for en rationel og hensigtsmæssig drift af de offentlige institutioner. En pligtmæssig opnormering af deltidsansatte kan i mange tilfælde betyde en overflødig eller fejlplaceret arbejdskraft, som institutionen ikke kan udnytte. Samtidig vil en sådan opnormering kunne indebære en ekstrabelastning af lønbudgettet, som typisk kun vil kunne kompenseres ved, at andre stillinger holdes ubesatte eller nedlægges. Der kan således være en risiko for, at andre væsentlige funktioner dermed bliver nedprioriteret.

For det andet vil den del af forslaget, der drejer sig om de kommunalt ansatte, støde ind i det kommunale selvstyre. Det fremgår jo af bemærkningerne til forslaget, at det også omfatter